

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

Eminentissimi Cardinales Denominati A Benedicto XIII. P. M.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

EMINENTISSIMI CARDINALES
DENOMINATI
A BENEDICTO XIII. P.M.

No. LXV.

JOANNES BAPTISTA DE ALTERIIS
ROMANUS.

Joannes Baptista de Alteriis Romanus, Archiepiscopus Tyrensis, Cæmeræ Apostolicæ Decanus, Sacræ Romanæ Ecclesiæ presbyter Cardinalis vel inde Magnus nuncupandus videtur, quod primus omnium fuerit, qui Sacro Benedicti XIII Pontificis ore Cardinalis dictus est. Enimverò in dignissimum summum illud Purpuræ honestamentum cadebat; nam per varia Sacræ Republicæ munia exercitatus, experientiam affererat, gravissimis quibusve rebus gerendis futuram parem. Cùm sua Sanctitas in Urbe Beneventanâ Episcopum ageret, complurium annorum arctâ familiaritate Alterio junctus erat, ab ipso vicissim non alio quàm parentis loco habitus; Certè in eo colendo tantopere Alterius versabatur, ut ad ejus unicè intentus nutus, hoc Oraculo inconsulto nihil agere videretur. Capiebatur Vincentius Maria Ursinus ut plurimum miti & comi ejus animo, quem cùm summis quibusve disciplinis imbutum intueretur, non aberrante vaticinio futurum Magnum autumabatur. Sibi videlicet calcanda Joannes Baptista credebat Gloriosissimi Antecessoris sui vestigia, quem Clementis X. nomine Orbis Orthodoxus Romano in folio adorabat. Antequam Pontifex fieret, sub Urbano VIII. ad Neapolitanos Nuntius ibat: Eum Philippus IV. Hispaniarum Rex summopere diligebat, regiâ etiam munificentiam suos in Alterium amores contestatus. Postea ab Alexandro VII. ad Polonos ablegabatur, difficillimam nactus Nuntiaturam; nam Joanne Casimiro regnante, Sueci, Mosci & Tartari triplici exercitu miserandam Poloniam torrentis instar inundabant, ita ut amplissimum illud Regnum, si unquam, tunc certè nutaret. Affuit tamen laboranti Regi Æmilius Alterius, regnum percurfabat, ut ab alienatos proceres legitimo Regi reconciliaret, in eo omnem industriam & nervos intendebat, ut Catholica Religio per integrum Regnum salva staret & incolumis. Hinc venerandum hodie dum existit Poloniæ Alteriorum nomen, prout etiam Casimiri Successor Michaël fufis, fugatisque Turcis Anno 1674, & signis bellicis in victoriæ nobile trophæum reportatis, ea Romam miserat ad Æmilium Alterium, Beatorum Apostolorum tumulo offerenda, ut de reportatâ victoriâ gratias Deo referret immortales. Pontificatum obtinuerat Anno 1670. die 29. Aprilis, ea quidem die, qua festum S. Clementis Martyris celebrabatur; hinc etiam Clementis nomen assumpserat. Tunc Numisma cudebatur in memoriam Electionis

Electionis Clementis ad Pontificatum, cum hoc lemmate COLLES FLUENT MEL DE PETRA. Alludebat scilicet ad S. Petrum & ad Septem Urbis Colles, à quibus in Orbem universum Mel Clementiæ & Bonitatis à Clemente Pontifice deventurum credebatur. Et quidni de Joanne Baptista Alterio Eminentissimo nostro Purpurato similia auguremur? Mel gerit in ore, & Mitissimum Sacra Roma veneratur, gratiarum mel depluit è septem collibus Romanis, quos novus Romanus Dynasta in Purpurâ nobilitat. Antequam ejus Purpuræ honore insigniretur, Archiepiscopum Tyrenensem denominatum se vidit. Est Tyrus Asiæ Urbs, durissimæ ripæ imposita, quæ undique fluctibus marinis alluitur. Hiramus Rex Tyri erat, qui Salomonem in exstruendo templo adjuvabat. Expugnata hæc Urbs fuit primò à Nabuchodonosore Chaldæorum Rege; ac deinde ab Alexandro Rege. Ipsi Tyrii navali re præstantes, armorum pericia excellabant. Paulum Apostolum inde Hierosolymam abeuntem fideles Tyrii cum uxoribus & liberis persecuti sunt ad litus usque, ac postea mirâ constantiâ Christianam defenderunt fidem, donec à Saracenis ea urbs capta est, qui eam hodie dum tenent. Tyrus patria fuit Porphyrii Philosophi, item Maximi Philosophi Platonici & Ulpiani Jurisconsulti. Propè eam erumpunt fontes, quorum maximus aquarum viventium dicitur puteus. Hujus itaque Urbis Tyrensis Archiepiscopus Joannes Baptista Alterius dictus est; & quam congrue? Hiramus est, qui aurum pietatis suppeditat, ut templum Domini ædificetur. Tyrus Purpuram transmittere visa, ut decori Principis humeri eo ornamento contegerentur. Si Tyrus insignes Philosophos Porphyrium & Maximum tulit, Eminentissimus Alterius Philosophicis facultatibus probè imbutus, inde rectè vivendi normam traxit, geminis illis, ethnica superstitione imbutis, tantùm Superior, quantùm ipse illustrior. Si Ulpianum Tyrensem Jurisprudencia commendavit, Enimverò Sacra Themis Eminentissimo Purpurato gloriatur, qui prorsus eximios in jurisprudentia progressus fecit, ut è Sacris Tribunalibus ex intimis juris medullis oracula sunderet. Utinam & Alexander sit, qui Tyrum non violentiæ armis, sed Sacræ Religionis propagatione facere possit suam. Dum Divum Paulum imitatur, Sacram Religionem zelando, quotquot fideles in sterili illo Campo Tyrii superestis, ad Alterium Archiepiscopum vestrum accurrite, inde aquarum viventium saluberrimum puteum haurite, quem ut Divina Misericordia vobis aperiat, Alterius ex animo precatur. Postea Joannes Baptista Sacræ Cameræ Apostolicæ Decanus nuncupabatur, ad quod eum munus summa integritas, & rara sapientia commendabat, quam longissima familiaritate probatam, Benedictus XIII. in solium Petri evectus, statim remunerandam sibi dicebat; nam in Consistorio secreto habito die 11, Septembris Anno 1724. Cardinalem dicebat, Romanis de tanto Concive sibi gratulantibus. Tunc quidem cum Æmilium Alterius Sacram Cathedram ascenderet, numisma conspiciebatur, Romam triumphantem repræsentans, cum hoc lemmate. *Roma resurgens.* Enimverò tali Pontifice, qualis modo orbi obtigit, ad clavum sedente, & talibus Columnis, quales Alterii, & reliqui Sacrâ in Purpurâ Dynastæ, Gloriosissimi mo Seni succolantibus, stat, stabitque inconcussus Romanæ gloriæ vertex, & insultantes detriumphantibus inimicos. Cum sex stellas gerat Illustrissima Alteriorum Familia in Parmâ gentilitia, satis apparet, quòd quemadmodum illæ omne decus, omnemque virtutem à Cœlesti lumine ac Divino Pnevmate ceu stellæ à Sole mutantur, & donis suis orbem reficiunt; ita Joannes Baptista Alterius Neopurpuratus lucidissimæ stellæ instar Romano in Cœlo sit corruscaturus, & saluberrimo influxu Orbem inde beaturus,

No. LXVI.

ALEXANDER FALCONE- RIUS ROMANVS.

Alexander Falconerius Romanus, Sacrae Rotae Auditor, Almae Urbis Gubernator: Vice-Camerarius, Sacrae Romanae Ecclesiae Diaconus Cardinalis, cum Joanne Baptista Alterio eadem die ad Sacrae Purpurae Honorem venit, ut qui meritis pares essent, honoribus aequarentur. De Utrouque Concive suo, ad id Honoris evecto, Urbs Romana sibi sumopere congratulabatur; nec desuere publica laetitiae testimonia. Sed cum festivis ignibus aer relucebat, multo majori & prorsus admirabili virtutum fulgore Alexander Falconerius corruscabat. Jurisprudencia tantum semper excellabat, ut gravissimis tribunalibus praepositus, nunquam non oracula fundere visus sit; & cum nunquam nisi ex praescripto justitiae Sententiam ferret, summus Justitiaris cunctis semper visus est esse. Sed tam bello foedere Clementiam Justitiae sociabat, ut qui victus abiret, penes se victorem dignosceret, aut saltem bis victum justitiae & Clementiam videret; tam aequam videlicet trutinam difficillimas causas librabat, ut qui inde conquereretur, non esset. Videlicet non degenerem se Posterum exhibebat Illustrissimorum Antecessorum suorum, qui Nominis sui amplitudine Romanum orbem complectebantur. Qualis, quantumque fuit Laelius Falconerius, quem ceu pretiosissimum gemma Sacra Roma aestimabat? Is Perusii Jurisprudentiam edoctus, Pisis Doctoris Lauream summa omnium gratulatione susceperat. Inde Romam causarum patrocinio advocatus, summam integritatis famam illud munus sustinuit. Postea praefecturas amplissimas adeptus Spoletum, Beneventum, Campaniam & maritimam oram summa cum laude moderabatur. Exinde ab Urbano VIII. Thebarum ad Infulas evehebatur. Ejus etiam jussu Pontificius in Belgium ibat Orator. Redux factus, in Album Principium Purpuratorum ab eodem Urbano VIII. referebatur, ut eximia ejus virtutes condigno aliquo praemio condecorarentur. Cum Bonnoniensis Legatus esset, Germanorum Equitum par nobile, civium nobilitatem trahens utrimque in partes, mox inter se singulari certamine dimicaturum, suas evocabat in aedes, dividebat cubiculis, alloquebatur singulatim, autoritate aggrediebatur, suavitate diliniebat, rationibus vincebat, amicos postridie, benevolosque dimittebat. Cum calculo laboraret, & extremus dolor extremam urgeret diem, fectionem admittebat. Arox supplicium vultu laeto, animoque virili subibat, in vulnere, in sanguinis effusione, nec ulla lachrymula, aut in-

con-

conditus oris clamor notabatur. Cum sententiam sapius ferret, ab aliis aurum nequiquam extorquebat, qui suum etiam in egentium necessitates profundebat; neque solum non extorsit, sed nec quidem allata munera unquam admisit. Ecce & mirare! Familiarem suum instanter aliquando interpellantem pro alio, gratiosè interrogavit, Ecquid demum profutura ipsi esset gratia, quam tantâ contentione expeteret? Familiaris promissionem sibi factam quinquaginta aureorum ingenuè explicavit; tunc Falconerius, quantum ille promiserat, tantundem rependebat de suo, ne malè justitiæ pendens libra contra jus fasque in partem alteram inclinaret. Demum gloriosissimus Falconerius, fatali morbo correptus, Viterbii decubuit, quâ in urbe, ubi nuntium propinquæ mortis accepit, non fractus est, non concidit, non nutavit; sed tam integer, tam erectus, tam immotus consistebat, ut nequaquam de ipso agi in tanto negotio videri possêt, nisi quod audita re statim adiecit: *Bene est, repetamus igitur per Sacram Exomologesin totius anteactæ vitæ noxas, & elapsam vitam ad futuræ formam & modulum exploremus, quo more sanctorum decedere possimus.* En in Lælio Falconerio prototypon Eminentissimi nostri Purpurati Alexandri Falconerii, quem in alio represento, ne tanti Viri, modestiæ gravis sim. Sacræ Rotæ Auditor factus, singulari prudentiâ, fide, sapientiâque fuffit, ita ut quod de Lælio Falconerio, de ipso pariter dici potuerit, quod semper justæ sententiæ severitatem mollierit Stylo, illamque procedere jufferit facilem & ornatam, ita ad suavitatem factus, ut eum, in quem jura pugnabant) si absolutio libera non erat) damnatum quidem vellet, sed non offensum. Gubernator Almæ Urbis factus Alexander, non minùs Lælium ex integro æmulabatur, qui videlicet non aurum & argentum, sed omnium corda rectissimus & mitissimus judex ad se trahebat. Ei nullæ feriæ erant ab audiendis supplicibus. Qui humano sanguini parcebat, quoad sine populi justitiæque damno licuit, qui etiam, si quos ipsorum scelera trahebant ad cædem, in eorum salutem ipsa supplicii die Sacris Mysteriis operabatur ad aras. Nec minus Illustrissimus Falconerius Sacræ Sedis Vice - Camerarium probatissimâ industria agebat, in Camerâ Charitatis ipsemet omnibus acceptabilis visus. Certè Benedicto XIII. ita dilectus, ut in prima creatione XI. Septembris Anno 1724. factâ, cum altesato Joanne Baptista Alterio itidem Romano Cardinalis diceretur, geminato Urbis Romanæ gaudio, ob geminum sydus, auspicata felicitate, Purpurato in Cœlo collocatum. Inde VI. Octobris rubeum Galerum è manibus Pontificis suscepit; & brevi postea possessionem cepit de suâ Ecclesiâ DELLA SCHALA, ipsemet per hos gradus bonorum augurio, & virtutibus suffragantibus, deventurus ad summa, seu Alexander futurus Maximus.

VINCENTIVS PETRA NEAPOLITANVS

Vincentius Petra Neapolitanus , Archiepiscopus Damascenus , Signaturæ Gratia Decanus , Episcoporum & Regularium Secretarius S. R. E. Presbyter Cardinalis natus est A. 1662. Nobilissimam Parthenopen nactus patriam, qui cum in Purpuræ honorem veniret, Roma, Austria, & Neapolis unâ lætari visæ. Planè haud facillè in toto terrarum orbe, si territorium Pontificium excipere velimus, ullum regnum reperias, unde plures Pontificia Mytrâ & Sacrà Purpurâ inclyti Viri prodierint, sui que ingens pretium Sacræ Romæ fecerint, quàm Regnum Neapolitanum. Neapolitani fuère Maximi Pontifices S. Soter, S. Hormisda, S. Sylverius, S. Bonifacius V. S. Honorius, Victor III, Gregorius VIII. Urbanus VI, Joannes XXII, Paulus III, Innocentius XII. Quis Sacros Purpuratos, quos Regia Parthenope dedit, satis enumeret, aut merita recenscat? Joannes Campanus Neapolitanus, cum à decem præcipuis Cardinalibus Romanus Pontifex electus & proclamatus fuisset, ad evitandum schisma Electioni suæ liberè cedebat, quantum eo culmine dignior potioribus visus, eò submissior. Rostedus de Insulâ Neapolitanus Tancredum Siciliæ Tyrannum, sapientiâ dedomuit, armis repressit, quàm intemeratus ad aram mysta, tam bonus in arenâ Martis miles. Petrus Capuanus Neapolitanus, in eo totus erat, ut Cruce signatas Fideium copias pro terræ Sanctæ recuperatione contraheret, cum quibus ipse in Syriam trajecit, & victricia Christianorum vexilla ibidem defixit. Petrus Moranus Neapolitanus Epistolarum Decretalium librum Innocentii III. Summâ diligentia collegerat. Thomas de Capua Neapolitanus jura Pontificia adversus Fridericum Imperatorem egregiè tuebatur. Theobaldus Ceccanus Neapolitanus, Apostolicus Legatus ad Principes Germaniæ missus, Rudolphi Habsburgici in Romanorum Imperatorem electionem prudentissimo suasu promovit. Gentilis de Sangro Neapolitanus quàm illustris familiâ, tam literis præclarus erat. Landolphus Mauromannus Neapolitanus in Generali Concilio Constantiensi Pontificius Legatus egregiam operam navabat, ut dolendum ejus temporis schisma aboleretur. Rainaldus Brancaccius Illustris Neapolitanus tam insignium vir meritorum fuit, ut ab Urbano Pontifice, difficillimis temporibus, cunctis Patribus tanquam vivum quoddam sinceritatis & constantiæ simulacrum ad imitandum proponeretur, sui que throni firmissimum fulcimen appellaretur. Guilielmus Sirletus Neapolitanus Vir erat suo sæculo scientiis nulli secundus, quem spirans Musæum nominabant, & vivam Christi Bibliothecam, certè sic græcè, sic latinè, sic hæbraicè loquebatur, ut in iis linguis natus potiùs quàm doctus videretur. Octavius Aquaviva Neapolitanus in legendis libris Divi Thomæ Aquinatis totus hærebat, & brevi duorum annorum cum dimidio spatio totam ejus Theologiæ summam in Epitome redegerat. Dominicus Tuscus Neapolitanus ex tribuno egregius jurisconsultus, ex Jurisconsulto Canonicus Rhegiensis, ex Canonico Gubernator Romanus, ex Gubernatore Romano Cardinalis; ex Cardinali Leone XI. extincto pene Pontifex, compluribus Cardinalibus ad eum evehendum intentis factus fuerat. Ladislaus Aquinas Neapolitanus vir erat mirificè in patres liberalis, cujus ea perpetuò vox excipiebatur: *tibi derelictus est pauper, orphano tu eris adjutor.* Idem post obitum Pauli V. communi omnium persuasione eligendus erat in Pontificem; sed colligenda tunc fuère vasa, non vota; nam spiri-

spiritum eodem in conclavi posuit, summæ dignitatis Candidatus. Alcanius Philamarinus nobilissimus Neapolitanus, ejus etiam Urbis Archiepiscopum agebat, & ita agebat, ut frequenter dicere auditus fuerit, *Ecclesiam non esse suam, sed se Ecclesie esse.* Antonius Sanseverinus Neapolitanus non sine Sanctimonie opinionione vivere desit. Hieronymus Seripandus Neapolitanus, Apostolicus ad Concilium Tridentinum Legatus non ante labores, quam vitam Tridenti posuit. Oliverius Caraffa Neapolitanus classi maritimæ Christianorum adversus Turcas præfectus, Purpuræ honorem Sacris triumphis, Smyrnâ occupatâ, condecorabat. Carolus Caraffa Leopoldo Magno acceptissimus, ejus manibus rubeum biretum Ratisbonæ accipiebat, præsentibus quatuor Imperii Electoribus, Moguntino, Trevirensi, Bavaro, & Saxone. Petrus Aloysius Caraffa Ducem Bullioneum eximio suo zelo ad orthodoxa Sacra traduxerat. His aliisque magno numero Purpuratis, quos Regia Parthenope progenuit, magnum incrementum, Vincentius Petra Neapolitanus accessit, planè dignissimus, quem Benedictus XIII. sui similem ubivis quærens, elegerit. Nobilissimorum Procerum Neapolitanorum profapia progenitus, literarum eximiâ culturâ non minus inclarescebat; cujus nulla major voluptas erat, quam involvendis rerum memorabilium monumentis perpetuo versari; modò egregium laborem in id impendit, eoque in studio dies noctesque insudat, ut Apostolicas constitutiones, publico prælo committendas, doctissimo calamo conficiat, cui præclaro operi, ut ultimam manum impendat, à Sanctissimo Patre Paternis stimulis ultrò currens animatur; nec dubitatur, quin opus sit proditurum, quod suum authorem in oculis orthodoxi orbis pretiosum reddat. Frater est Ducis de Vastogirado, cujus inclytum in regno Neapolitano nomen. Cum Virtus, doctrina, nobilitas Vincentium commendarent, Archiepiscopus Damascenus à summa sede denominabatur; ut unde primum hominem creatum novimus, inde novum vas Electionis Damasceno ex agro prodiret: certè alata ipsius desideria Europæus orbis non capit; hinc in terras infidelium, novus Damasci Archiepiscopus, eximii zeli remigio, trajicere visus. Certè pro reliquiis Christiadum, iis in terris conservandis, unice insudat: Prout etiam hodiedum egregios Damasceni agri cultores Societatis Jesu Religiosos, nec non R. R. P. P. Carmelitas, & Franciscanos, in ipsa etiam urbe Damasco residentes videmus, qui pro Christiana religione egregiè insudant. Postea Vincentius Petra Signaturæ Gratia Decanus, nec non Sacrae Congregationis Episcoporum & Regularium Secretarius nuncupatus est. Nam cum in eo singularis quædam probissimorum morum integritas appareret, summis quibusve muniis dignissimus judicabatur. Planè Benedictus XIII. in paucis eximium habuit, ejus religioso zelo, & suavi confortio mirificè captus, utpote per complures aliquando horas cum eo conversatus. Hinc intimæ familiaritatis jure sibi conjunctum, pro insignibus animi & naturæ dotibus, primos inter sibi Cardinalem creandum censebat. Nec etiam in virtute omnibus nota quisquam hærebat, sed commune Romanorum gaudium eam electionem insequeretur. Ea contigit die vigesima Novembris Anno 1724. cum luculento laudum ejus præconio. Die tertia abhinc rubeum Galerum è manibus Sanctissimi Patris accipiebat, præsentibus XXX. ad minimum S. R. Eccles. Purpuratis, qui tam nobile Gemma Sanctissimo Collegio suo adlectum publicè lætabantur. Ideo tempore memoratu dignum contigit, quòd cum ad Pontificum Sacellum Sacrum Galerum accepturus, accederet, Columba supra Viri verticem aera secaret, & rectâ ad altare tenderet, quod plurimis optimi omnis loco habitum. Titulum S. Onuphrii obtinebat; Cæterum prout nomine Petram reiery, sic prorsus insignia Viri merita spem exhibere videntur, Petram aliquando futurum, cui suam Christus, Caput Invisibile Ecclesiam superædificet.

No. LXVIII.

AVGVSTINVS PIPIA SARDVS.

Augustinus Pipia Sardus Ecclesiae Auxinanae Episcopus, Ordinis Praedicatorum Generalis Magister, S. R. E. Presbyter Cardinalis, Sardonii Regni, quod tantum Virum progeniuit, singulare decus est, & Ornamentum, Prout haec Insula à Sardo, Herculis filio, nomen sortita creditur, sic grandem Virum Pipiam protulit, qui in robur verè Herculeum excrevit, qui, cum in Sacra Divi Dominici militiam Generalem Praepositum agebat, tot de orco reportatis victoriis illustris erat, quot animas Egregii hi Christi Milites, ex infernali jugo ereptum eunt. Ea in Insula Divi Augustini nomen celeberrimum est; prout etiam in urbe Calari ejus ossa consepulta fuere, quae subinde Paviam transferebatur. Eum sibi imitandum ratus Augustinus Pipia Sardus, admirabile lumen Sacri Ordinis sui effulgit; nam per omnia transgressus ejus Ordinis Ministeria, inoffenso tamen pede ardua quaevis omnia percurabat. Orator erat, qui rapidam eloquentiae vi audientium animos ad se attrahebat: abstrusa quaeque naturae arcana tam probe introspiciebat, ut Philosophorum Apex crederetur; Sacrosancto Theologiae mysteria tam excelsam scientiam hauserat, ut Athlas videtur esse, supernis perpetuo affixus syderibus. E Sacris suggestibus sese exhibebat, qualem Professione praeferebat, Praedicatorem omnium celeberrimum. Super omnia tamen in Viro Eximio, profundissima humilitas erat, quam ad infima quaeque, quantum sibi permittebatur, descendebat. His eximiis animi & naturae dotibus dignissimus visus est esse, qui Generalis Sacri Ordinis Magister Sexagesimus primus conspirantibus Eligentium calculis assumeretur. Eum Vincentius Maria, Sacrae Dominicanae Familiae longè fulgentissimum Gemma, quem modò Romano regnantem in folio conspicimus, semper inter eximios habuit, ita ut Cardinalis, Archiepiscopus, demum etiam Summus Pontifex factus, profundissimam humilitate, hunc Sacri Ordinis supremum Magistrum etiam de genu veneraretur, Divi Dominici genuinum Discipulum se professus. Enimverò Benedictus XIII, jamdum Anno 1672. à Clemente X. creatus Cardinalis, non antea tamen ad Sacram Purpuram acceptandam permovendus erat, quam sibi concederetur, ut sub potestate sui Ordinis, etiam Purpuratus Dynasta, perpetuo maneret, Deinde nullas unquam alias vestes admisit, quam quibus Fratres Sacri sui Ordinis uterentur. Ad haec quidquid Sacri ejus Ordinis Regulæ circa jejunium & ciborum abstinentiam dictant, ad amissam etiam in hanc usque diem observat.

Ut

Ut itaque aliquod favoris sui Mnesofynon Sacro Ordini exhiberet, Augustinum Pipiam, ceu fulgentissimum Sydus, Purpureo Romanorum Senatorum Coelo inferendum sibi cenſebat; hinc eum in Conſistorio Secreto die 20 Dec. An. 1724. habito Cardinalem propoſuit, Purpuratis Patribus, quotquot præſentes eſſe poterant, pleno ore acclamantibus: PLACET. Quidni igitur térque quaterque felicem, Sacer Ordo, te deprædicem, qui tot firmiſſimas Columnas Orthodoxo Orbi exhibes, quem ſub graviſſimis difficultatibus in dies ingemiſcentem ſuſtinent. Qui dum Sacrum Evangelium ubivis gentium prædicant, & Europam, Aſiani, Affricam, & Americam Miſſionibus percurrunt, ignorantia tenebras ubivis diſpellunt. Ut de celebratiſſimo hoc Ordine pauca quædam proferam (quis enim Orbis Succollatorem Dominicum ſilentio involvat?) Fundatus iſt eſt à Divo Patriarcha Dominico, ex Illuſtriſſimâ Guzmannonum Familiâ Calarogæ in Hiſpaniâ Oxomenſis Dioceſis oriundo; Ex quâ complures aliæ longè celeberrimæ per Hiſpaniam Familiæ, utpote Ducum de Medina Sidonia, de Medina de las Torres, de St. Lucar: Marchionum de Azdales, Monte Allegre, Cacaça, Magrena, Cardena, Palacios: Comitum de Niebla, Olivares, Orgaz, Teballad &c. &c. oriébantur; imò ipſos etiam Hiſpaniæ Reges nobiliſſimi Guzmanni conſanguinitatis fœderibus attingunt; nam Ramirus Guzmannus, Ferdinando Perezio teſte, Iſabellam Regis Legionis filiam nuptui ſibi collocaverat, & Hermeneſina Ramirii Aſturum Regis filia, cuidam ex Guzmannis, Roderico Mendoza authore, nupſerat. Non deſunt, qui nobiliſſimos Guzmanos, Germanæ Originis referant, quos inter Ambroſius Morales, qui Guzmanos, linguâ noſtrâ vernacula Guttmannos nuncupandos aſſerit. Hoc ſatis in propatulo eſt, quod Divus Dominicus ejus meſuram nominis abundè adimpleverit, verè Guttmannus dicendus, utpote beneficiis ſuis orbem complexus univerſum. Incipiebat autem eum Ordinem Fratrum Prædicatorum mente concipere Anno 1203. Anno VI. Pontificatûs Innocentii III. Confirmatus autem fuerat Sacer iſt Ordo An. 1216. die 20. Dec. ab Honorio III. Romano Pontifice; nec iñeritò; nam ſanctus Dominicus, & Humilis Franciſcus Orbem labantem ſuccollare viſi. Anno 1218. Beatiffima Virgo Maria noviter confirmato Ordini Prædicatorum primam & ſpecialem gratiam exhibuit, dum Beatum Reginaldum graviter decumbentem conſpicua apparens ſalutari uñctione perunxit, & ſanavit, eique habitum Ordinis oſtendens (ſcilicet ſacrum Scapulare) priùs enim habitu Canonicorum Regularium S. Auguſtini incedebant, ajebat. EN HABITUS ORDINIS TUI. Qua revelatione facta, Fratres Habitu Ordinis cœlitus designato uti coeperunt. Primus equidem Sacri Ordinis Magiſter fuit S. Patriarcha Dominicus, cui Auguſtinus Pipia Ordine ſexageſimus Primus ſucceſſerat; & eo ad ſacram Purpuram promotus, ſurrogabatur Thomas Ripold, Vir meritorum pleniffimus, & digniffima Tanto Patre Propago. Sacer hic Ordo brevi maximis incrementis per Orthodoxum Orbem inclaruit. Cùm hæreticorum imprimis Albigenſium, mallei eſſent, & aſſiduâ prædicatione Evangelii Divini Numinis cultum ubivis gentium inſtaurarent, hinc multis ubivis Gentium Privilegiis & prærogativis, meritiffimo Virtutum præmio, condecorati fuère. Statim An. 1218. ab Honorio III. P. M. Divus Dominicus Sacræ Familiæ Fundator, Pontificii Palatii Magiſter conſtitutus fuit, quod officium ab illo tempore ſemper uſque in præſens tempus ab uno ex Sacro Ordine Prædicatorum fuit adminiſtratum. Dein quia ſanctus Patriarcha Dominicus ex Ortu ſuo Regio Hiſpaniarum ſanguini junctus erat, inde hæreditariè quilibet Magiſter Generalis Ordinis dignitate uniùs de Grandibus Hiſpaniæ (ut loquuntur) gaudet. Tertio Generalis Inquiſitoris Officium per Hiſpaniam etiam à tempore ſancti Patriarchæ Dominici ſemper hæreditariè manſit penes Sacrum Ordinem Prædicatorum. Quarto Officium Pœnitentiarii Sacræ Romanæ Eccleſiæ ad S. Mariam Majorem ſemper adminiſtratur ab Uno ex

Sacro Ordine Prædicatorum. Quis reliqua decora omnia sacri hujus Ordinis, in quadraginta quatuor provincias divisi, sono eorum in omnem terram exeunte, enumeret? Numerantur IV. summi Pontifices, quos facer hic Ordo dedit: nominatim Innocentius V. Benedictus XI. S. Pius V. & Benedictus XIII. Ad Cardinalatum, quorum quidem numerum inire licuit, evecti fuere LV. Ad Patriarchatus XXX. ad Archiepiscopatus ultra CCCC. Ad Episcopatus MD. & ultra. Abbates Generales II. fuere. Vice-Cancellarii II. Vicarii Papales III. Legati à Laterè XXV. Commissarii Apostolici XII. Nuntii Apostolici LXXX. Magistri S. Palatii LXXVII. Secretarii S. Congregationis Indicis XIV. Sacri Concilii Tridentini Theologi LXIII. Auditores Rotæ IV. Bibliothecarii Apostolici II. Capellani Papæ VIII. Commissarii Generales S. R. Inquisitionis XXV. Et jam novum Sacræ Romæ Lumen transmisit Clarissimus hic Ordo Augustinum Pipiam, quem Sanctitas sua Benedictus XIII. in Consistorio secreto habito XX. Decembris anni MDCCXXIV. Cardinalem dicebat. Romam Bonnoniâ advectus Augustinus, eâ teneritudine à Sanctissimo Patre suscipiebatur, ut meritò dubitari potuisset, uter alteri filialem magis affectum impenderet. Erubuit Pipiæ Humilitas, cum sumum Orbis Caput profundissimâ humilitate coram Ordinis Magistro sese demitteret. Certè cum in Ecclesia Sanctæ MARIÆ DELLA MINERVA paulò post conveniret, Benedictus XIII. suave & Amabile Orbi nomen, ea submississimi animi signa publicè edidit, ut presentibus lachrymas extorqueret, & in summo Viro profundissimam Humilitatem nemo non summopere admiraretur. Eidem Augustino Pipiæ dicta Titularis Ecclesia S. Mariæ della Minervâ obtigerat. Dicerem doctæ Minervæ Alumnum, Nisi Maria, verior Pallas, Marianum Virum sibi vindicaret. Postea Ecclesiæ Auximanæ, in Marchiâ Anconitanâ sitæ, Episcopus denominatus est; & Benedictus XIII. Virum unice sibi dilectum, suis manibus consecratum volebat. Eam nunc Ecclesiam Augustinus Pipia gubernandam suscepit, & verbo Dei pascit. Jactet nunc Antiqua Roma, Terentio Maximo teste, ex Sardonia Insula optimum & Copiosissimum frumentum ad se advectum; Nihilominus Augustinus Pipia de longe ad Auximanos portat panem, eumque longè pretiosissimum, & Eucharisticum, quo subditum sibi gregem fovet, nutrit.

No. LXIX.

PROSPER MAREFVSCVS MACERATENSIS.

Prospere Marefufcus Maceratensis, Archiepifcopus Cæfarienfis, Sanctiffimi Domini Noftri Auditor, Sacræ Romanæ Ecclefie Presbyter Cardinalis, Patriæ Suæ Maceratæ prorfus Illufte decus exiftit, quæ Urbs in Anconitanâ Regione fita eft, & perpetua Gubernatoris fedes exiftit. Hic Marefufcus, nobiliffimis parentibus progenitus, primâ futuræ magnitudinis fundamina jaciebat, & jam in adolescente ea indoles promicabat, quæ Virum faperet. Noverit fe in eâ Regione progenitum, quæ Tyri æmula, pulcherrimo artificio Purpuram tingit, quam ei fpec amicorum destinabat, dum in fublimibus quibusque difciplinis eos brevi fuffefus faciebat, ut cum admiratione omnium inclarefceret. Cùm itaque Pietas, Sapientia, & fingularis in graviffimis quibusque rebus gerendis Spiritûs difcretio eximium Virum commendarent, Archiepifcopus Cæfarienfis denominabatur, ut eximium zelum fuum in ipfas ufquequaque Orientales plagas extenderet. Præftitit id luculenter; fi non cruore & gladio, armis certè fpiritualibus in infideles pugnando; nam cùm pyraci lembi Anconitanam oram incurfionibus infeftarent, & in ipfam ufquequaque Romam minitabundi infurgerent, nihil ille antiquius habuit, quàm ut Divam Virginem Lauretanam, Patriæ fuæ grande Ornamentum, pro fuppetiis ferendis invocaret. Tunc quidem victrices per Hungariam Aquilæ difcrimen difpulère, & Turea in fignibus ad pofteritatem cladibus debellatus, fatis habebat, fua tueri. Ipfe rerum geftarum feries & temporis ordo fatis indicabant, id opus dexteræ Excelfi fuiſſe, & Divam Virginem fuo patrociniò noftris peccatis iratum Numen ad mifericordiam inclinâſſe. Nam inprimis illa ipfa die, quæ Divæ Virgini ad nives fagra eft, hoſtili fanguine ad Petro Waradini mœnia Hungariæ campi rubuère. Deinde Temesvarie oppidum totius Chriſtianitatis propugnaculum longè fortiffimum, illo ipfo tempore Cæfareis ceſſit, quo in publicas preces effuſa tota Roma pro armorum feliciffimo fuffefu impetrando, Divæ Virgini fupplicabat. Manifefturn Virgineæ Matris auxilium cognovit Clément XI, cujus verba, fummum habitura momentum hic appono. *Cùm non nullis (inquit,) abhinc menſibus opportunum illibatæ Virginis Patrociniûm, Auxilium Chriſtianorum comparaturi, ad illius Pſalterium ſeu Roſarium quotidie ac devotè recitandum, tam privatim, quàm publicè fupplicationibus habitis, non ſemel Chriſti fideles, edictis, adhortationibus, conceſſisque indulgentiis excitaverimus, no-*

D d d

viſſimè

vissimè verò Festum ejusdem Rosarii cum Officio & Missâ propriâ per universum terrarum Orbem celebrandum decrevissemus, statim ac hujus solemnitatis octiduum expletum fuit, deditiois signum barbari sustulerunt, Cœlorum Reginâ Cæsareis armis, & Ecclesiæ rationibus opitulante. Tertium cum anno ponè insequente dies illucesceret Beatissimæ Virginis in Cœlos assumptæ triumphis consecrata, quâ quidem die Sanctissimus Pontifex Clemens XI in Liberianâ Basilicâ iterum ardentibus ad Magnam Matrem preces effundebat, ad Albam Regalem Cæsareus exercitus Turcas, ceu ventus folium dissipavit. Est videlicet ea lux in Hungariæ fastis albo notatus calculo. Nam ea ipsa die quadraginta abhinc annis Christianis armis Buda expugnata fuerat. Hæc dies toti Hungariæ inde etiam sacra est, quod eadem Divus Stephanus mortalitatis exuviis depositis, in Cœlos avolaverit; Hinc Festum Assumptionis Hungari ex Sancti Regis sui Instituto Magnæ Matris diem appellant. Enimverò Eminentissimus Purpuratus Prosper Marefusus, tam tenero semper affectu in Divam cœlitum Reginam, Christianorum fortissimam Palladem exardescibat, ut ignis videretur esse, qui nunquam dicit, satis est. Lauretanæ Aedes Parthenium zelum loquentur, quas cum frequenter inviseret, Divam pariter Virginem Adjutricem videbatur habere & promotricem. Factus Pontificius Auditor, Muneris præclare gestæ laude excelebat, & Benedictus XIII. tanti Viri eximiæ prudentiæ, quam in dictis & factis exprimit, tantum tribuit, ut solus cum solo non infrequenter, & perquam suaviter conversetur. Ex ejus videlicet Sapientiæ Scholâ tantus Marefusus prodiit, dignissimus summo Discipulus Magistro; si quidem Discipulum dicere velimus, qui exactum Sapientiæ & Virtutis Prototypon in semetipso exhibet. Cum itaque Sanctissimus Pater è re Sacræ Reipublicæ Romanæ futurum crederet, si natam publicis negotiis Virtutem in Gloriæ folio collocaret, Prosperum Marefuscum in Consistorio Secreto die 20. Decembris Anno 1724. Sacræ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem creabat, luculento Urbis Romanæ gaudio, & Maceratensibus Concivibus in publicam non minùs lætitiâ effusis, quos tanti Concivis gloria unâ nobilitare visa. Certè in Prospero Marefusco Prosperitatem Patriæ agnoscent; & cum summas quasque dotes, dignas, ut Romano conspiciantur in folio, possideat, Nemo non Nomine & Omine futurum Prosperum augurat; ipse verò in cunctos amabilis & benevolus mensuram Nominis sui abundanter à se expleri reputat, cum prosperitatem, se omnibus in abundantia charitatis communicando, singulis præstat.

No. LXX.

NICOLAUS COSCIA
NEAPOLITANUS.

Nicolaus Coscia Neapolitanus, Archiepiscopus Trajanopolitanus, Sanctissimi Domini Nostri Prælatus Domesticus, & à Supplicibus libellis, Sacræ Romanæ Ecclesiæ Presbyter Cardinalis tit. S. Mariæ in Dominica Urbem Beneventanam Patriam nactus est, inter Sabati Calorisque confluentes sitam, & olim Samnitibus adscriptam. Familia, quæ tantum Virum progeniit, paucos inter in Regno Neapolitano inclarescit. Ut Nominis sui fulgorem latius propagaret, non desuere, qui transgressi in Hispaniam, autoritate & opibus ibidem inclarescunt; prout etiam Eminentissimi Purpurati Germanus frater, Princeps de Giovenazzo Mantuæ Carpetanorum in Aulâ Regiâ hodieum primi nominis Ministrum agit. Nec minus in urbe Beneventanâ Nicolaus Coscia patentissimum campum nactus est, ubi sumam, quâ pollet Sapientiam, & prorsus eximias virtutes exhiberet. Spectatorem & Probatorem habuit Vincentium Mariam Ursinum, tunc S. R. E. Cardinalem & Archiepiscopum Beneventanum, nunc Benedicti XIII. nomine laudabilissimum Romano in Solio Orthodoxi Orbis Hyerarcham. Plus quàm triginta annorum jucundissimo consortio sumo Viro Nicolaus Coscia jungebatur. Eo Magistro talis tantusque evasit, & ex hac demum Virtutum & Scientiarum palæstra in publicum orbis theatrum admirandus prodiit. Est videlicet omnis perfectio communicativa sui, & maximus Vincentii Mariæ labor in eo semper versabatur, ut tales demum reliquos omnes redderet, quales ipsemet esset. Enimverò Benedicto XIII. Promotore & Creatore, tam insignes ad Sacræ Purpuræ Honorem Viros evectos videmus, ut illa Regis Pyrrhi Legati vox hodieum locum habere videatur, qui cum ad suos factus redux interrogaretur, quid Romæ vidisset? incunctanter reposuit, tot se Romanâ in Purpurâ Reges, quot in Curia Senatores conspexisse. Antequam Sacro huic Collegio Nicolaus Coscia, novum Ornamentum accederet, Trajanopolitanum Archiepiscopum denominatum se vidit. Est autem Trajanopolis Urbs Thraciæ, ad Hebrum fluvium sita. Fluvius is Marti Sacer erat, quòd is ibidem natus putaretur. Mars est Eminentissimus Purpuratus Nicolaus Coscia, sed talis, qualis IN BELLO MILES Benedictus XIII. sub quo suæ posuit tyrocinia Militia. Videlicet adversus Erynnym, vitiorum symphlegades, & Infidelitatis Hydras pia bella gerit. Postea Benedictus XIII. Romano fastigio admotus, Prælatum suum domesticum dicebat, ne unquam à suo latere longissimo consortio notissima sibi Virtus discederet. A Supplicibus etiam libellis Sanctissimus Pater eum esse volebat, ejus indole probè introspectâ, quæ cum omnibus benè vellet, supplicem diu neminem patitur. Cum in omnibus muniis exactam

D d d 2

ctam

etiam exhibuisset probi Viri Ideam, Sanctissimus Pater in Apice gloriae collocandum Virum credebat, quem adhuc penè Juvenem senili gravitate philosophantem audierat. Facta erat Promotio in Consistorio secreto habito in Palatio Vaticano die undecimâ Junii Anno 1725. Notabile erat, quòd ea die Cardinalis crearetur, quâ Pax Austriaco Hispanica inter summos Orbis Monarchas Carolum III. Romanorum Imperatorem, & Philippum V. Hispaniarum & Indiarum Regem Vienna inita à Sanctissimo Patre Cardinalitio Collegio proponeretur; hinc illa Dies lætitiæ Romanorum geminare visa; præsertim Divo Felici Sacra, felicitatem Orthodoxo Orbi portendere credebatur. Tunc quidem ex Romanis Dynastis præcipuus quisque, utpote Ottobonus, Principes Albani, Ruspoli, Altherii, Borghesi in eò excolendò toti fuere, & sui Affectûs certissimum Mnenosymon Præmia digna ferebant. Ipse Sanctissimus Pater Candelabrum, ex purissima Chrystallo affabrè elaboratum, transmittēbat; credo Lumen fulgidissimum Cosciam crediderit, idque dignissimum, quod supra candelabrum Ecclesiæ collocaretur. Cùm Neopurpuratus Princeps brevi post creationem factam Pontificiæ Mensæ adhiberetur, in ejus cultu Benedictus XIII. iteratò eximius videbatur; eadem prorsus sellâ brachiata, quâ ipsemet uteretur, multùm reluctanti appositâ. Apud Magistrum Generalem Equitum Melitensium Sanctissimus Pater seriò instabat, ut Neopurpuratus Dynasta, tot in Christianam Rempublicam præclarus meritis, suæ Militiæ adscriberetur; Neque etiam in eo cunctatus est Supremus Ordinis Magister, summo etiam gaudio exultare visus, cùm tam Nobile gemma reliquo Illustri Corpori adlectum intueretur; Hinc non modò celeberrimâ Commendâ (ut vocant) maximorum reddituum meritissimum Virum remunerabatur, verùm etiam totius Amplissimi Ordinis Protectorem, spe indubitâ efficacissimi Patrocinii, esse volebat. Sub finem mensis Octobris Eminentissimus Purpuratus cum Sanctitate sua ad Ecclesiam Divæ Virginis in Monte Mariæ ædificatam ascendebat, ubi Sacrà unctione Sanctitas sua complures inungebat, & postea cum Eminentissimo Purpurato Nicolao Cosciâ altâ voce precariam Coronam, alternante Populo recitabat. Postea Sanctissimus Pater Nicolaum Cosciam, Principem Beneventanum, suæ Ornamento Patriæ, & utilitatibus unicè natum, sui locò Ecclesiæ Beneventanæ præfecit, eamque Ecclesiam, quam ceu pupillam oculi sui amat, utpote per triginta & octo annos à se administratam, tali utique Viro regendam tradidit, quem dignissimum judicabat. Tunc quidem Sanctissimus Pater, Eundem Socium IN ORATIONIBUS, IN JEJUNIIS, IN VIGILIIS ET ÆRUMNIS appellabat. Habemus hic paucissimis verbis circumscriptum Maximi Viri Encomium, cui, quod superaddam, non est, nisi dicere velim, æquaturum aliquando dignitate, cujus virtutes imitatus est.

No. LXXI.

NICOLAUS JUDICE NEAPOLITANVS.

Nicolaus Judice Neapolitanus, Protonotarius Apostolicus, & Sacri Palatii Apostolici Præfectus S. R. Ecclesiæ Diaconus Cardinalis in Romanorum Purpuratorum Ordine idèd novum sydus exortum creditur, ut occiduo Hespero suus non deesset Bosphorus, qui ejus abeuntis vices redintegrato splendore ocysus suppleret. Hesperus erat Franciscus Judice Episcopus Ostiensis & Veliternensis, Sacri Collegii Decanus, qui insignibus meritis, & ætate gravis pleno virtutum remigio in cœlos avolavit. Bosphorus est Nicolaus Judice, qui hunc veluti hiatum supplevit, & novo sydere Romanum Cœlum auxit. Fuerat is maturè Romanam in aulam advocatus, ut sub Grandævâ Disciplinâ sapientissimi Nestoris Francisci Judice summus evaderet; nec spes de eo concepta votis abludebat: nam Protonotarius Apostolicus factus, in forensibus quibusve causis eximiam prudentiam exerebat; ad ipsos etiam juris apices, acutissimò ingenio penetrandos tam promptus, quàm juris & æqui undequaque observantissimus. Exin Apostolici Palatii Præfectus denominabatur, grande ipsemet Sapientiæ domicilium; Certè quem Clemens XI, & Innocentius XIII. inter prorsus Eximios habebant, in Benedicti XIII. Eorum Successoris amores, & paternam Benevolentiam hæreditario veluti jure immigrabat; ea enim sunt Summorum Virorum judicia, quæ in unum plerumque Scopum collineant. Sub initium Februarii Anni 1725. Nicolaus Ordinibus minoribus initiabatur, se totum Dei, & Sacræ Reipublicæ necessitatibus consecraturus. Tunc equidem Sanctissimus Pater paterno prorsus affectu Eundem complectebatur, & statim apparebat, illam virtutem brevi elevandam, quæ tam pretiosa in oculis Sanctissimi Pontificis apparebat. Inde ad Sacros Ordines majores progressurus, ut à Deo, ad quem sua omnia referebat, summum negotium, & Angelicum plane mysterium ritè inchoaret, ardentissimum spiritum Exercitiis spiritualibus magis confirmabat, quibus Sanctissimi Patris indultu & voluntate in ipso Palatio Quirinali vacabat, læto multorum augurio, fore aliquando, ut qui prima magnitudinis fundamina in Quirinali posuisset, iis in Sedibus in solio gloriæ appareret. Cùm Maria Violanda Beatrix Ferdinandi Mariæ Electoris Baviaræ filia, eadèmq; Ferdinandi Hæreditarii Principis Heururæ relicta Vidua, ad Sacri Jubilæi indulgentiam lucrandam, Romam Orbis Principem Urbem se contulisset, Nicolaus Judice Sanctissimi Patris nomine eam Principissam, suarum Virtutum fulgore Romam illustrabat, eâ die, quâ Lateranensem Ecclesiam invisebat, exquisitissimis ferculis & lautis obsoniis remunerabatur, à qua vicissim pretiosissimum adamantem donum tulit, ipsemet in oculis Romanorum, fulgidissimi unionis instar, pretiosus. Cùm annua dies recurreret, quâ Benedictus XIII. auspiciatissimâ orbis felicitate Cathedram Petri

E e e

ascen-

ascenderat, postquam Eminentissimus Purpuratus Joannes Baptista Alterius, praesente Pontifice, Sacris operatus fuisset, examen Episcoporum instituebatur. Statim spe omnium Cardinalis destinabatur Nicolaus Judice, prout etiam ejus Creatio in Consistorio Secreto habito in Palatio Vaticano die 11. Junii Anni 1725. magno Romanorum gaudio secuta est. Creabatur unà Nicolaus Coscia Neapolitanus, adeoque duo hi Nicolai, ejusdem Patriae, Familiae, Nominis, Virtutum, & Sapientiae consortes in eadem Creatione jungebantur, quos intima amicitia inter se, & summus in Benedictum XIII. Amor, & filialis observantia dudum conjunxerat. Celebrabatur ea die Divi Felicis festivitas, diuturnam felicitatem, utrique portendere visa. Altera abhinc die Neocreati Purpurati in Pontificio cubiculo è Sacrae manibus sanctissimi Patris Benedicti XIII. Rubeum Biretum accipiebant. XIV. Julii Idem Sanctissimus Pontifex rubeos Galeros charis capitibus imposuit, eosque paternè complexus, non obscurè intimi gaudii significatione dimisit. Eadem adhuc die ad Basilicam S. Petri deferebantur, ut multiplicem benedictionem ejus intercessione Sancti à Deo ter Optimo Maximo obtinerent, quā largiter depluente, pro Sacra Romana Ecclesia, cui se unice devovissent. quoscunque infractò animò labores exantlarent. Postea Eminentissimum Cardinalem Fabritium Paulutium, Sacrae Romanae Ecclesiae Vice-Decanum de more adibant, qui nova, eaque insignia Membra, Amplissimum illustratura Collegium, Ecclesiae, sibi, & Senatorio Ordini gratulabatur. Tunc equidem Franciscus Judice, Sacri Collegii Decanus, senio & morbo fractus, impeditum se sentiebat, quò minus Amantissimum Nepotem cum Nicolao Coscia, eà die publicè audiret; sincero tamen & penè ultimo gaudio perfundebatur, quòd probè informatam se Magistro Virtutem, ad Purpuræ gloriam intueretur evectam. Inde receptui è mundo canere coepit, ceu salutare Dei vidisset, dignissimum successorem nactus. Placidà morte obdormivit die octava Octobris, pene dum animam efflaret, sui & rationis compos. Cui Eminentissimus Neopurpuratus Nicolaus Judice ad ultimum halitum usque perpetuò assistebat, fomenta corpori admovebat, comiter consolabatur, & efficacissimis adhortationibus ad ultimam lucam muniebat. Corpus in Urbem Neapolitanam deferebatur: patriae inferendum tumbæ, Principe de Cellamare, qui Regis Hispaniae Philippi V. per complures annos in aulâ Francicâ Legatum egerat, & Eminentissimi Purpurati Nicolai de Judice Sororem matrimonii foederibus sibi junctam habet, lugubrem Pompam curante. Ultimis Francisci tabulis hæredes instituti fuere Eminentissimus Nepos Nicolaus, & Princeps Giovanazzo Judice. Enimverò ad coelestia translatus gaudia Franciscus Judice, in nostro hemisphario adhuc vivit, relicto Clarissimo nepote Nicolao, summa non minùs sapientiae & amplissimarum Virtutum, quas, se Magistro imbibit, quàm opum hærede.

